



CSILLAGOS

2021/12

templomi hírlevél



Igemagyarázat

Megszületett!

„A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magaságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2,12-14)

Kedves Testvérem,

a karácsony mindannyiunk számára mást jelent. Mégis közös bennünk, hogy így vagy úgy, de mindannyian várjuk. Ha nem is a szokásos, látható külsőségei miatt, de mindannyiunkban ott van az igény, hogy legyen valami, ami ünnepélyes. Amikor valami megváltozik. Amikor valami máshogy történik, mint szokott. Mindeközben legyen biztonságot adó is, és különleges. Amikor nem kell a szokásossal törődni, hanem egy kicsit meg lehet nyugodni. Meg lehet pihenni. El lehet felejteni a hétköznapi terheket.

Az ember számára úgy általában is nehéz elvonatkoztatnia saját magától és az őt érintő problémáktól, de most talán a szokásosnál is egy kicsit nehezebb. Ennek ellenére próbáljuk meg. Tekintsünk egy kicsit az ideiglenes helyett az időtlenre.

Arra az ünnepre, amely nem ideig-óráig, vagy napokig tart. Arra az ünnepre, amelyet

nem tud semmilyen külső körülmény korlátozás, befolyásolni. Nem tudja tönkretenni semminek a hiánya vagy a jelenléte. Hogy lehetne a karácsony egy ilyen ünnep? Hiszen



a mi karácsonyunk nagyon törekeny. Tönkre tudja tenni egy odaégett bejgli, két esőfelhő és néhány civakodó gyerek a karácsonyfa alatt. (Amiről egyébként is megmondtuk,

hogy görbe, és egy másikat kellett volna megvenni.) Hogy válhatna nyugodttá ez az emberi elvárásoktól átítatott néhány nap, amikor annak is tökéletesnek kell lennie, ami soha az életben nem volt az? Hát úgy, hogy ez csak a mi karácsonyunk.

Az igazi karácsonynak viszont alapvetően a reményről kéne szólnia. Annak a feszült, izgatott várakozásnak a beteljesedéséről, amikor Isten lehajolt az emberhez, és amikor fordulóponthoz ért az emberiség története. Annak az emberiségnek a története, amely tele van bukásokkal, hibákkal, esésekkel. Akár csak a mi egyéni történetünk is. Bármennyire is szeretnénk elkerülni, hogy időnként elessünk, akár szó szerint is, de legtöbbször lelki értelemben, egyszerűen nem tudjuk elkerülni. Nincs szerintem olyan ember, aki egész életében semmit nem rontott még el. Ebben a lefelé tartó történetben, ami az emberé, egy ponton közbeszól Isten. Lehajol hozzánk, azért, hogy jobb lehessen az életünk, és megtaláljuk az elveszett reményünket. Nem is csoda, hogy olyan szégyenes volt a díszlet a csecsemő Jézus körül, hiszen egyáltalán nem az volt a lényeg.



Az evangélium, amit egész évben hirdetünk, két nagyon fontos eseményhez kötődik, és az egyik a karácsonyi. Amikor Jézus, vagyis Isten maga, emberré lett. Olyan emberré, mint mi. Egy egyszeri eset, ami mindörökké meghatározza mindannyiunk életét. Úgy gondolom, ezért is olyan fontos

nem csak az egyház, de még az egyházon kívüli ember számára is a karácsony, vagy annak valamilyen változata, amikor az emberek megajándékozzák egymást. Gondoljunk csak arra, hogy amikor tűkön ülve várjuk, hogy valaki kibontsa az ajándékunkat, hogy láthassuk az arcán az örömet, akkor mi is azt az örömet szeretnénk a szeretteink arcán látni, amely azokén volt, akik a csecsemő Jézust látták. Mi is olyan ajándékot akarunk adni, mint Isten. Még az egyébként mogorva emberek is, mint például én, szeretnek ajándékozni, hogy ezzel örömet szerezzenek a másinak.



De tudunk-e még úgy örülni az ajándéknak, mint a gyerekek? Tudunk-e még úgy örülni, mint gyerekkorunkban? Hogy legyünk olyanok, mint a gyerekek, akik minden ajándéknak tudnak örülni? Vissza tud-e még térni a karácsony reménye az életünkbe?

Mikor feltettem magamnak ezeket a kérdéseket, csak még több kérdés merült fel bennem, mert nem minden gyerek örül minden ajándéknak. Az ajándék, amit mi kaptunk, viszont sokkal nagyobb, mint amit két ember valaha is egymásnak tudna ajándékozni. Viszont az Istentől kapott ajándék egyszeri, és minden éven ugyanaz. Ráadásul minden éven ugyanolyan megfoghatatlan, nehezen érthető. Az sem segít a megértésében, hogy az évszázadok során sok réteg népi hagyomány rakódott rá, és

így lett a megígért prófétából, messiásból, az Úr Jézus Krisztusból, jézuska.

Megpróbáltuk lefordítani egy számunkra is felfogható méretű ajándékra Isten ajándékát. Mert jó, eleve egy csecsemőről van szó, aki kis méretű, de attól még ugyanaz az Isten, aki parancsol a természetnek, az angyaloknak, a királyoknak, meg persze nekünk is. Ezért szükségét éreztük, hogy valami hihető méretűre kicsinyítsük, és talán egy kicsit túl jól is sikerült.

Annyira, hogy a varázsából is vesztett egy csöppet. És szándékosan használok kicsinyítő képzőket, mert sok nemzedék munkája van benne, hogy az egész karácsonyi csoda először hihetően emberivé vált, majd még tovább zsugorodott. Olvastam, hogy a Hellmann's krumplisalátát ajándékozott a nehéz sorsban lévőknek, és az volt a reklámban, hogy szerintük nincs karácsony krumplisaláta nélkül. Egyébként szerintem sincs, de gondoljunk csak bele, hogy ha kicsit megváltoztatnánk ezt a mondatot, milyen szörnyű lenne. A Karácsony lényege a krumplisaláta?! Ezt persze senki sem mondja ki, nem is igaz, de azért látjuk a jeleit, hogy van, ahol mégis csak igaz. Ha viszont egy kellék, egy díszlet, hirtelen a középpontba kerül, akkor felborul az egyensúly.

És lehet hogy nem is az a kérdés, hogy tudunk-e még örülni az ajándéknak, hanem hogy fel tudjuk-e még ismerni az ajándékot? Meg tudjuk-e még látni a jézuskában az Úr Jézust? Meg tudjuk-e még látni abban a csecsemőben Istennek a kinyújtott kezét?

Azt, hogy az örök Isten lát még reményt az emberiségben? Mert ha nem így lenne, akkor az egész karácsonyi jelenet, ami talán csak a képzeletünkben olyan romantikus, mint a reklámokban és a versikékben, meg sem történt volna. A valóság talán kevésbé volt színes és megható, viszont annál nagyobb a jelentősége.

Jézus azért jött a földre, hogy helyreállítson bennünket. Megetette az éhezőket, megérintette az érinthetetleneket, meggyógyította a betegeket, megmosta Péter lábát. De a külsőségeken túl harcot folytatott a láthatatlan erővel, hogy mi ne vesszünk el. Hogy visszatérhessünk Istenhez, hogy visszatérhessünk abba a kegyelembe, amiből kiestünk. Ahova saját erőnkéből sem esélyünk, sem reményünk nem lett volna visszatérni. Amikor újra egy karácsonyi képeslapra néztek testvérek, és meglátjátok a jászolban fekvő kisbabát, jellemzően glóriával a feje fölött, akkor jusson eszetekbe, hogy mi minden van a mögött a jelenet mögött.



Isten lehajolt hozzánk, és értünk.

Még látott bennünk reményt, és adott nekünk új reményt. Ezért szól a karácsony a reményről. Ezért ajándékozunk mi is. Mert mi is szeretnénk úgy fordulni a többi emberhez, hálából, mint ahogy Isten viszonyult hozzánk a karácsonyi történetben. Sőt menjünk még tovább, és ahogy Jézus, a példaképünk tette, mi is amerre csak járunk, hajoljunk le az elesetthez. Ha tudunk, vigasztaljunk, ha szükséges, segítsünk. Ha megtehetjük, adjuk tovább másoknak is ezt az ajándékot, hiszen végül is erre szól az elhívásunk. Adja Isten, hogy tudjunk az ő képeiként járni a világban, és az ő kinyújtott keze lenni azok felé, akiknek a legnagyobb szükségük van rá. Ámen

Mikos Tamás, beosztott lelkész



Rákos Loránt:

Csendben adventkor

Most csend van mindenhol, nagy beteg csend,
árva ajkak csüggeteg merénye...
mintha meghalt volna minden zörej,
s alighogy pislákol advent fénye.

E fájó időnek sóhaja halk
pelyhekkal fedi be e világot,
mégis csak az ég tiszta, mely reánk
csillantja a csillag-milliárdot.

Nesztelen, szolid e várakozás,
a tél hallgatás, az élet múlás,
s minden gyászos könny egy álmodozás.

De ébresztő, halljátok a dalban...
a hallatlan csendben... a léptekeket...
Ugye halljátok? ...Isten úton van!



Karácsony esti felismerés

Havas karácsony este volt. A meleg házban
vidáman ragyogtak a karácsonyfa fényei, alatta
ott sorakozott tucatnyi ajándék.

Az anya és a gyerekek ünnepelőbe öltözve
készülődtek a templomba.

– Gyere velünk – kérték az apát, mert nagyon
szerették.

– Én aztán nem – csattant fel.

– Én nem hiszem el ezt a sok vallásos szemetet.

A felesége évek óta próbált neki Jézus Krisztusról és az általa felkínált üdvösségről beszélni. Arról, hogy Isten Fia hogyan lett emberré, hogy megmutassa nekünk az utat a Mennybe.

– Ostobaság – mondta erre mindig a férfi.

A család elindult a templomba, és a férfi egyedül maradt kényelmes kis vidéki házukban. Egy pillantást vetett az ablakon át a hideg havas tájra. Aztán a tűz felé fordult, hogy melegedjen. Ahogy azonban elfordult, szeme sarkából valami mozgást észlelt kinn a hóban. Újra odapillantott. Cicák! Három kiscica sétált el lassan az ablaka előtt.

– Az ostobák! – gondolta. – Meg fognak fagyni!

Felvette kalapját és kabátját, és kinyitotta az ajtót. A jeges téli szél megborzongatta.

– Gyertek ide, cicuskák! Gyertek be ide, ahol meleg és étel vár benneteket! Odakinn elpusztultok.

A cicák azonban elfutottak, megijedve az ajtóban álló idegentől.

Ő kiment.

– Gyertek vissza! Ne féljete! Meg akarlak menteni titeket!

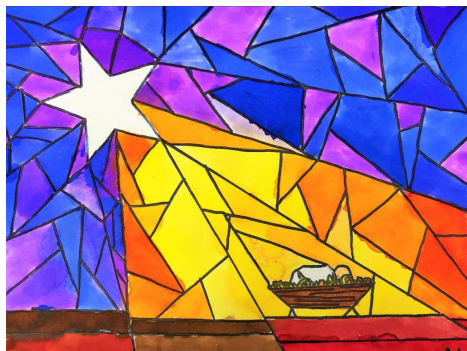
A cicák azonban eltűntek. Túl késő volt.

– Nos, én minden tölem telhetőt megtettem értük – motyogta magában a férfi. – Mit tehettem volna még? Nekem is macskává

kellene válnom ahhoz, hogy elérjem és megmentssem őket. Ha macskává válnék, elmondhatnám és megmutathatnám nekik. Akkor hinniük kellene nekem, hacsak nem bolondok.

Ahogy visszaért az ajtóhoz, a távolban megkondultak a harangok. A férfi egy pillanatra megállt és hallgatózott. Aztán bement a tűzhöz, letérdelt, és sírva fakadt.

Pontosan erről szól a karácsonyi történet. A világmindenség teremtménye annyira szeretett bennünket, hogy lejött a Földre ember alakban megmutatni nekünk, hogyan menekülhetünk meg. És ha hallgatunk Rá, és követjük Őt, akkor nem fogunk elkárhozni, hanem örök életet kapunk.



Oktatás

Lesőben (hittanórán)

A Tompa Mihály Református Gimnázium sextós, illetve másodikos diákjai újszövetségi bibliaismeretet tanulnak. Idei Adventünk végén Jézus Krisztus „én vagyok” mondásai felett gondolkodtunk/gondolkodtak.

Jézust életében sokan figyelték és kérdezték, hogy kicsoda Ő valójában.

Néha Illés prófétához hasonlították, mások Keresztelő Jánoshoz.

János evangélista elbeszélése szerint Jézus önmagáról hét úgynevezett „én vagyok” mondással tanított. Ezek a mondások olyan metaforák, melyek képi anyagát Jézus a hétköznapi életből merítette. Tartalmilag minden egyes „én-mondás” arra utal, hogy az Isten és az ember közötti kapcsolat kizárólag Jézus Krisztus által állhat helyre.

Drága Megváltónk így tanított önmagáról:

„Én vagyok az élet kenyere.”

„Én vagyok a világ világossága.”

„Én vagyok a juhok ajtaja.”

„Én vagyok a jó pásztor.”

„Én vagyok a feltámadás és az élet.”

„Én vagyok az út, az igazság és az élet.”

„Én vagyok az igazi szőlőtő.”

Miután fiataljaink megkapták ezt a háttérinformációt, többek között két feladatot kellett megoldaniuk. Válaszaik engem nagyon érzékenyen érintettek. Talán nem is sejtették, hogy milyen szép karácsonyi ajándékok készültek, elvégezve feladatukat. Ezekből a válaszokból szeretnék néhány gondolatot megosztani, mert hát igaz a mondás: a megosztott öröm dupla öröm, a megosztott ajándék is sokszorozódik.

Szerintem Jézus olyan, mint... – az első feladatban ezt mondatot kellett befejezniük. Íme néhány válasz:

- egy barát;
- az embereknek a levegő, nélkülözhetetlen;
- egy illúzió;
- az Isten Fia;
- a Megváltó;
- Jézus. Ő egyedi. Nem tudom hasonlítani.

A második feladat az volt, hogy fogalmazza meg, kinek tartja/tarthatja a 21. század embere Jézust. A válaszok meglepően reálisak:

- tarthatják a Megváltónak, aki egyszer majd újból eljön közénk;
- tarthatják annak az embernek, aki próbálja a helyes útra vinni az embereket;

– tarthatják misztikus lénynek, a csodák miatt, amit tett;
 – tarthatják kitalációnak;
 – tarthatják csak egy közönséges embernek is;
 – tarthatják zsarnoknak;
 – vagy tarthatják olyan embernek, aki azért lett ide elküldve, hogy ne nekünk kelljen a bűneink következményeit elszenvedni.

A lényeg az, hogy az emberek nagy része hisz Jézusban, és akik hisznek azoknak örök életük lesz – zárja le gondolatát az egyik leány.
 – van, aki bölcs példamutatónak mondja;
 – a zsidók szerint hamis messiás;
 – segítőnek, aki kivezet minket a mostani helyzetünkből (vírusok, betegségek);
 – és vannak, akik nem hisznek benne, nem hiszik, hogy ő adja meg a tökéletes boldogságot.

Kedves Olvasó! És Te? Te mit válaszolnál ezekre a feladatokra? Neked ki Ő? Te kinek tartod Jézust?

Betlehemi jászolbölcsőben gügyögő magatehetetlen csecsemőnek? Uradnak és királyodnak? Megváltódnak? Barátodnak? Ki Ő Neked, akinek születésnapját talán Te is nagy hévvel ünnepled évről évre?

Kívánom, hogy a Ti válaszaitok is előrébb vigyenek az Ünneppen Hozzá!

Kovácsné Tímár Ildikó, lelkipásztor



Múltba néző – jelent építő?

Múlt és jelen? Az elődeink szokásai vagy új divatok? Lelki mélységek vagy felszín? Miből tevődik össze napjaink karácsonya? Mitől lesz valódi az ünnep?

A Tompa Mihály Református Gimnáziumban az eddigi szokásainkhoz híven, a karácsonyi ünnepkörre készülve, az utolsó tanítási napot lelki elcsendesedésre szántuk. Sajnos a járvány okozta korlátozások miatt ismét csak távúton nyílt erre lehetőség, de a fent említett kérdések átgondolására így is alkalmunk lehetett.

A diákok a csütörtöki napon egy feladatot kaptak: kérdezzék meg nagyszüleiket, ha lehet, dédszüleiket, hogy hogyan töltötték a karácsonyt – gyermekkorukban. S figyeljék meg: miben volt más az ünnep akkor? Miben volt több, esetleg kevesebb, mint ma? Majd, mi volna, ami az elmondottakból őket cselekvésre indítaná? Hogy gazdagabbá tegyék majdani vagy jelenkori ünnepüket? A kérdés izgalmas. Az elmondott élmények vajon hogy tetszenek egy mai tizenévesnek? Az unokák és nagyszülők beszélgetése által mégis megszületik egy híd, ami összeköti a régit és az újat.

Az élményeket a diákok pénteken, osztályfőnöki vezetéssel vitatták meg, majd minden osztály elkészítette tablóját, mint karácsonyi „osztályképet”, feltüntetve rajta a megszerzett tapasztalatokat.

A záró áhítat a Zsid 12,3–4 igeversei alapján mutatott fel a Lényegre, akié a di-csőség, tisztesség és hálaadás, aki Megváltóként sok szenvedést vállalt értünk, és aki méltó arra, hogy a születése alkalmából tartott ünnepen a középpontban legyen! Ő az a HÍD, aki utat képez az Atya és közöttünk, s ez a legnagyobb ajándék, amit kaphatunk!

Elhangzott a biztatás – mondjunk egy imádságot, megköszönve Neki, hogy így szeretett bennünket!

Diákjaink csendesnap i alkotásai megtekinthetőek lesznek az iskola honlapján.

Mikos Annamária, intézményi lelkipásztor



Hivatalos

Karácsonyi körlevél

„Simeon akkor karjába vette a gyermeket, áldotta az Istent, és ezt mondta: Most bocsátd el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára.”
(Lk 2,28–31)

Keresztyén Testvéreink!

Világunk gyötrődéséiben Simeon imádsága biztos oltalmat ad. Amikor József és Mária felmegy Jeruzsálembe hálát adni Istennek Jézus születéséért, a templomban istenfő emberrel találkoznak, Simeonnal, aki egy maga köti egybe az Ó- és Újszövetséget, Isten örök közeledését hozzánk. Simeon karjába veszi a kisgyermeket, íme, a régi hordozza az újat. Éneke pedig hálaadás is, mert Krisztusban teljesül Isten és ember új szövetsége, íme, a régi is áldást nyer az újból.

Örülni szeretnénk, de gyötrődünk, mert szétzilált emberi kapcsolataink megterhelik a karácsonyi ünnepet is. De Isten soha sincs távol tőlünk. Hűsége és irgalma megerősíti hitünket, és örök szeretetére irányítja reménykedésünket.

Simeon imádságában felragyog az igaz hit, mert ő hosszú évtizedeken át várakozva biztos igazságnak tartotta Isten ígéretének teljesülését, egyúttal teljes szívvel bízott abban, hogy Isten nemcsak másoknak, hanem

neki is bűnbocsánatot, örök igazságot és üdvösséget ajándékoz, ingyen kegyelméből, egyedül Krisztus érdeméért. Arra kérjük Istent, hogy a Szentlélek hozza létre bennünk is ezt a hitet az evangélium által!

Hisszük, hogy Isten a mostani karácsonyi ünnepünket is betölti a nekünk szerzett üdvösség szent erejével. Jézus születése napján láthatóvá válik az, hogy Isten nem mond le rólunk, és mindig hűséges marad ígéreteihez. Sok hamis hír és félelemkeltés közepette és ellenére az örök jó hír, az evangélium bátorítja a mi nemzedékünket is. Isten „minden népek szeme láttára” megmutatja, hogy nála van a gyógyulás, a szabadulás, az élet teljessége. Isten az élet, nélküle élni olyan, mintha nem is élnénk. De lám, a gyermekben ott rejlik a várva várt vigasztalás, világosság és feltámadás.

Kérjük hát egy szívvel, egy lélekkel Istentől e nagy áldás kiadását, és kívánjuk a Kárpát-medencei Magyar Református Egyház minden gyülekezetének és a nagyvilágban szétszórta élő református hittestvéreinknek, hogy ezen az ünnepen is teljes örömmünk legyen az érettünk megszületett Krisztusban, aki a jövő, és mi együtt követjük őt.

2021 karácsonyán a Generális Konvent elnöksége!



Hirdetések

Alkalmaink

Ezúton is tájékoztatjuk testvéreinket, hogy karácsonyi ünnepkörben is kénytelenek vagyunk betartani a Szlovák Köztársaság Közegészségügyi Hivatala hatályos rendelkezéseit, melyek szerint a nyilvános istentiszteleteken legfeljebb 30 teljesen beoltott vagy a betegségen átesett személy vehet részt.

A szigorú higiéniai előírások – mint a szármaszik használata, a kéz fertőtlenítése, a tárgyak fertőtlenítése, kézfogás mellőzése, a templomba be- és kimenetkor a 2 méteres távolság betartása – továbbra is érvényben maradnak. Az úrvacsorai közösség gyakorlásánál is a korábbi előírások maradtak érvényben (külön kehely, fertőtlenített kezek).

**A nyilvános istentiszteleten
legfeljebb 30 személy
vehet részt.**

A karácsonyi ünnepkörben a következőképpen tartjuk istentiszteleti alkalmainkat:
Szerda, 2021. december 22.

- 10.00 óra – bűnbánati istentisztelet
- Péntek, 2021. december 24.
- 17.00 óra – Karácsony böjtje
- Karácsony 1. napja, 2021. december 25.
- 10.00 óra – úrvacsorás istentisztelet
- Karácsony 2. napja, 2021. december 26.
- 10.00 óra – délelőtti istentisztelet
- Szerda, 2021. december 29.
- 10.00 óra – délelőtti istentisztelet
- Péntek, 2021. december 31.
- 17.00 óra – óévi istentisztelet
- Szombat, 2022. január 1.
- 10.00 óra – újévi istentisztelet
- Vasárnap, 2022. január 2.
- 10.00 óra – délelőtti istentisztelet

**Istentiszteleteink élő közvetítése
a rirek.sk honlapunkon
és YouTube csatornánkon
vasárnap és ünnepnap
10:00 órakor**



Minden istentisztelet a templomban lesz megtartva, az egyes alkalmakon legfeljebb 30 beoltott vagy betegségen átesett személy vehet részt. A vasárnap és ünnepnap délelőtti istentiszteleteket továbbra is élőben közvetítjük a gyülekezeti teremben, egyházközségünk honlapján és YouTube csatornáján.

**Karácsony böjtjén
a 17.00 órakor kezdődő
istentiszteletet
a templom posta felőli falára is
kivetítjük és kihangosítjuk.**

Aki abban az időben a Posta téren fog sétálni vagy házi kedvencét sétáltatni, élőben ott is követheti az istentiszteletet.

A lelkeszi hivatal, valamint a lelkipásztorok – betartva a higiéniai előírásokat – továbbra is elérhetőek. Keressenek bátran minket!

A perselybe és Isten dicsőségére szánt adományokat, valamint az egyházfenntartói járulékat a következő folyószámlára is be lehet fizetni:

SK65 0900 0000 0003 8112 5607.



CSILLAGOS templomi hírlével
Rimaszombati Református Egyházközség

Fő tér 16A, 979 01 Rimaszombat
www.rirek.sk • facebook.com/rireksk • rirek@rireksk
+421-47-5621945 • +421-905-479155 • +421-905-541176